

ת"פ 21813/12/15 - מדינת ישראל נגד אלון סימנדויב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 21813-12-15 מדינת ישראל נ' סימנדויב
בע"ח 26894-04-16 סימנדויב נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

נגד
אלון סימנדויב

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] התשמ"ב 1982, הריני מודיעה על זיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

1. רקע ועובדות רלבנטיות

תיק זה הינו עוד דוגמא מצערת למקרה בו פניה של אזרחים תמימים למשטרת ישראל מתגלגלת, תופחת ומגעת כדי הגשת כתב אישום נגד האזרחים.

כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו ומעובדותיו עולה כי ביום 28.4.15 סמוך לשעה 20:30 הגיעו הנאשם ובני משפחתו ליומן תחנת המשטרה בחדרה (להלן: "התחנה"). לאחר ויכוח קולני עם השוטר לוגסי (להלן: "לוגסי") ושוטרים אחרים, איים הנאשם על לוגסי בכך שצעק לעברו: "בן זונה, אתה זבל, אתה פה גבר בגלל שאתה בתחנה שלך אבל אם תגיע אלי הביתה לאור עקיבא, אני אקבור אותך שם... יש לך ילדים, אני אגלה איפה אתה גר ואגיע אליך הביתה ואזיין את אשתך והילדים". בהמשך, משהודע לנאשם כי הוא עצור, התנגד הנאשם למעצר תוך שהוא נאבק בשוטרים ולאחר שאלה הצליחו להשתלט עליו, התנגד בכוח לכבילת ידיו באזיקים.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי הוא זה שהותקף על ידי השוטרים.

כי כך, נשמעו ראיות בתיק. מטעם המאשימה העידו השוטרים שנטלו חלק באירוע ומטעם ההגנה העידו הנאשם, אמו, דודתו והשוטר אורן ארזי.

בהיות המחלוקת עובדתית, אסקור בהרחבה את עדויות השוטרים אשר נטלו חלק באירוע.

2. ראיות המאשימה

ע.ת מס' 1, רס"ב חיים אביכזר (להלן: "חיים"), יומנאי בתחנה, העיד כי ביום האירוע, במהלך חילופי משמרות ביומן, נכנסו לתחנה 3 נשים ממוצא קווקזי, התעניינו לגבי עצור מסוים וביקשו את הקצין התורן. הוא התקשר ללוגסי, ששימש קצין תורן ולוגסי הגיע, יצא עם הנשים וחיים המשיך בעבודתו. לפתע שמע צעקות וכשיצא לראות מה קרה, ראה שהנשים מקללות את לוגסי. חיים העיד כי "הוא (לוגסי) כנראה הוא דיבר איתן ועם החשוד, התחלתי לשמוע כל מיני קללות לא נעימות ודחיפות, הקצין (לוגסי) הודיע לו שהוא עצור ואז הוא התחיל להתפרע ואני התערבתי כדי לעזור לו" (עמ' 6 לפרוט' בש' 13-23). חיים העיד כי הם הובילו את הנאשם, שהתפרע ודחף והוא עצמו קיבל מכה ונחבל ביד וברגל. הם הצליחו להכניס את הנאשם לתחנה, כבלו אותו בחדר כלאים ואז העלו אותו לחוקר תורן (מעמ' 6 לפרוט' בש' 24 עד עמ' 7 בש' 2).

חיים נשאל על ידי התובעת מה בדיוק היה נוסח הקללות והאיומים (למרות שהוא לא הזכיר בעדותו איומים) והשיב כי הנאשם אמר ללוגסי "בן זונה, אתה באזור שלך, אתה לובש מדים, אם אתה היית באזור שלי הייתי מפורר אותך" וזה היה סוג הקללות והאיומים (עמ' 7 לפרוט' בש' 4-8). עוד העיד כי בשלב מסוים יעקב אורן, היומנאי אותו החליף, יצא אף הוא והשלושה - הוא, לוגסי ואורן - הובילו את הנאשם לתחנה תוך דחיפות, התפרעות, התנגדות למעצר וקללות מצד הנאשם וכלשונו: "תפסתי אותו בצוואר, ההוא תפס ביד, יעקב אורן גם תפס, הוא פשוט התנגד והתפרע. בחדר כלאים כבלנו אותו בידיים וברגליים. כמובן שאמרנו לו שהוא עצור" (עמ' 7 לפרוט' בש' 9-17).

בחקירתו הנגדית העיד כי לאחר שהנאשם איים על קצין (לוגסי), לוגסי אמר לו שהוא עצור והודיע לו כי עליו להתלוות אליו לתחנה, תוך שהוא אווז בזרועו של הנאשם, אך הנאשם התנגד, דחף את לוגסי ואז הוא עצמו אחז בזרועו השניה של הנאשם, יעקב אורן תפס אותו ברגל והם התחילו ללכת לכיוון התחנה (עמ' 8 לפרוט' בש' 7-17). עוד העיד כי כשהם נכנסו לתחנה "זה היה הליך של דקה דקה וחצי, הוא משתולל, אנחנו הולכים מהר, פותחים תא של הכלאי, ומכניסים אותו לפרוזדור". חיים אישר כי החדר של הכלאי נמצא מאחורי היומן בתחנה (עמ' 8 לפרוט' בש' 26-30; עמ' 10 בש' 3-4). בהמשך, כשנשאל לגבי נפילה של הנאשם, חיים העיד כי מחמת השתוללותו של הנאשם והבעיטות שהוא נתן לו, הוא עצמו נפל והנאשם כנראה נפל עליו וכל זה היה עוד לפני הכנסתו של הנאשם לחדר הכלאים, שם הוא אך נאזק (עמ' 10 לפרוט' בש' 5-19). בהתייחס לאיומים, חיים העיד כי המילים אותן ציין בעדותו אלה המילים שהוא שמע (עמ' 9 לפרוט' בש' 21-27) ובהתייחס להמשך האירוע העיד כי הוא אינו זוכר בדיוק מי מהשוטרים נטל בו חלק (עמ' 10 לפרוט' בש' 20-25).

ע.ת מס' 3, רס"ב יעקב אורן (להלן: "אורן"), ציין בפתח עדותו כי הגם שהוא לא נתקל מעודו "באירוע ברמה

זאת", מחמת הזמן שחלף הוא אינו זוכר הרבה דברים, למרות שקרא מספר פעמים את דו"ח הפעולה שערך (עמ' 13 לפרוט' בש' 28-29). אורן העיד כי החליף משמרות עם חיים, היתה מהומה בחוץ, היו צעקות עם איומים והם לא אפשרו לנשים שהיו שם להיכנס לתחנה (מעמ' 13 לפרוט' בש' 31 עד עמ' 14 בש' 4). כן העיד כי הנאשם התקרב אליהם בצעקות, אמר שיזיין אותם והוא עצמו ניסה להרגיע את הנאשם, ברם ללא הועיל. הנאשם פנה ללוגסי ואמר לו "אתה גיבור בטריטוריה שלך, תגיע לאזור שלי, אני אחזר אותך. יש לך ילדים ומשפחה אני אגיע אליהם", תוך שהוא מדבר עם הידיים.

אורן העיד כי בניגוד לנאשם, לוגסי היה רגוע, ורק כשלא ניתן היה למתן ולהרגיע את הנאשם, עברו לשלב המעצר, בו הוא עצמו "לא היה כל כך...", אבל היה שימוש בכח, זה עבר לכבילה, אך הוא עצמו לא נטל חלק בכבילת הנאשם (עמ' 14 לפרוט' בש' 18-32).

בחקירתו הנגדית אורן העיד כי השימוש בכח כלפי הנאשם התבצע גם מחוץ לתחנה ועמד על כך שהוא לא השתתף במעצרו של הנאשם. כן העיד כי לדידו לא היה אירוע חריג ביומן התחנה (עמ' 15 לפרוט' בש' 8-25). אורן השיב לב"כ הנאשם כי הוא אינו זוכר כיצד עשה הנאשם שימוש בידיו, ברם לו היה דוחף או תוקף, הוא היה מצוין זאת בדו"ח, והדבר לא צוין (מעמ' 15 לפרוט' בש' 26 עד עמ' 16 בש' 4).

לשאלות בית המשפט אורן השיב כי חלקו באירוע התמצה בניסיון להרגיע את הנאשם ולהרחיקו מהמקום, הוא לא תפס את הנאשם, לא ברגל ולא ביד ואינו יודע כיצד הנאשם הגיע חזרה לתוך התחנה (עמ' 16 לפרוט' בש' 22-32).

ע.ת מס' 4, רס"ל אליאס אבו עיד (להלן: "**אליאס**"), סייר בתחנה, העיד כי בהיותו בתדרוך משמרת, שמע צעקות מהיומן וכשיצא מחדר התדרוך ליומן, הבחין בהמולה, בשוטרים שביצעו מעצר והוא סייע להם לבצע את המעצר ולהשתלט על החשוד. אליאס העיד כי הנאשם השתולל, עשה תנועות חדות עם הרגליים והידיים ולא שיתף פעולה ולכן היה צריך להשתלט עליו (עמ' 17 לפרוט' בש' 24-31). אליאס העיד כי הוא משך את הנאשם בחוזקה על הרצפה ביחד עם השוטר יוסי אריוו, הנאשם סרב לתת את הידיים, הוא הפך את הנאשם על הבטן ולבסוף הצליחו להשתלט עליו ואזקו לו את הידיים והרגליים (עמ' 18 לפרוט' בש' 5-14). עוד העיד כי לאחר שהנאשם נאזק הוא נלקח לחדר העצורים, בסוף המסדרון, בחלק הדרומי של התחנה, אז הבחין שיש לו טיפה בצבע אדום מעל עין שמאל (עמ' 18 לפרוט' בש' 15-21).

בחקירתו הנגדית אליאס העיד (תוך עיון בדו"ח הפעולה שלו) כי הוא ויוסף אריוו אזקו את הנאשם בידיו ואז הגיע שוטר בשם עידן, שאזק לו את הרגליים (עמ' 19 לפרוט' בש' 19-28). כן העיד כי האירוע התחיל מהיומנאי ולוגסי, אבל ברגע שהוא ואריוו הגיעו, הם נתנו להם את העבודה, בתור שני סיירים (עמ' 20 לפרוט' בש' 22-24). אליאס עמד על זה שלוגסי היה ביומן התחנה כשניסו להשתלט עם הנאשם, אבל הוא לא יודע מה בדיוק הוא עשה (עמ' 21 לפרוט' בש' 8-23).

ע.ת מס' 5, רפ"ק דוד לוגסי, העיד כי בעת שנתן תדרוך החלפת משמרות, שמע צעקות מהיומן, יצא וראה משפחה לא מוכרת, ששאלה איפה הילד שלהם, בנימה מאד כועסת. הוא ביקש מהם לצאת מהתחנה כדי לא להפריע למהלך

התקין של העבודה, הם יצאו לרחבה והוא חזר לתדרוך, אלא שהצעקות נמשכו גם בחוץ, באופן שלא ניתן היה להמשיך בתדרוך ולכן הוא יצא החוצה. כשיצא, הנאשם החל לקלל אותו במילים "בן זונה, אתה גבר רק בתחנה שלך, אם תגיע לאור עקיבא אני אזיין אותך", אבל הוא הבין שהמשפחה במצב רגיש והחליט להתעלם מהקללות. כאשר הנאשם איים שיגיע אליו הביתה, יזיין את אשתו ויפגע בילדים, זה היה קו אדום שהוא לא היה מוכן להבליג עליו ולכן תפס אותו ביד, משך אותו אליו ואמר לו שהוא עצור. שני היומנאים שהיו בהחלפת משמרת שמעו את זה, יצאו החוצה ולקחו אותו לתחנה, בעוד לוגסי עצמו נשאר בחוץ. כשגם האמא נצמדה אליו וקיללה אותו, הוא תפס בידה והדף אותה ממנו, אבל לא עצר אותה, מפאת מצבה הרגיש (עמ' 22 לפרוט' בש' 1-27). כשנכנס חזרה לתחנה, ראה את צוות היומנאים נאבקים בחשוד, הם נפלו איתו, כתוצאה מכך הוא נחבל בגבה ואז לקחו אותו למעלה, והוא אישית לא המשיך את הטיפול בו. לוגסי ציין כי מבחינתו זה היה אירוע טראומתי, כי הוא הרגיש שתוקפים אותו בביתו שלו (עמ' 22 לפרוט' בש' 28-31).

כשהתבקש לחזור על הדברים שאמר לו הנאשם, הקריא את אשר כתב בדו"ח הפעולה שלו, בצינו כי זה ציטוט: "בן זונה, אתה זבל, אתה פה גבר בגלל שאתה בתחנה שלך, אבל אם תגיע אלי הביתה לאור עקיבא אני אקבור אותך שם (עמ' 23 לפרוט' בש' 1-2).

בחקירתו הנגדית העיד כי לולא שמע צעקות מהיומן, לא היה יוצא מחדר התדרוך (עמ' 24 לפרוט' בש' 4) וציין כי העובדה שלא רשם בדו"ח הפעולה שלו שהנאשם דחף אותו, אינה מעידה בהכרח על כך שלא היתה דחיפה, כי ייתכן שדחפו אותו והוא לא הרגיש, ומי שהיה בצד ראה זאת (עמ' 24 לפרוט' בש' 9-13). לוגסי לא זכר אם הנאשם התנגד למעצר כשהוא הודיע לו שהוא עצור ותפס בזרועו הימנית והעיד כי הוא הוביל אותו איזה מטר, הגיעו היומנאים, לקחו אותו ממנו והוא איבד עמו קשר עין (עמ' 24 לפרוט' בש' 14-20). כשהתבקש לאשר כי הנאשם לא השתולל, השיב: "הכל יכול להיות. כל שוטר ירשום דוח פעולה בהתאם למה שראה ועשה. אבל כשמכל כיוון צועקים עליך ומאיימים עליך, לא הכל נקלט. אתה בן אדם. יכול להיות שמתוך הלהט לא הרגשת. מה שזכרתי, אחרי שניקיתי את הראש והתחלתי לתאר את הסיטואציה, רשמתי" (עמ' 24 לפרוט' בש' 21-25). לוגסי העיד כי הוא נשאר בחוץ עם אמו של הנאשם ולא השתתף במה שקרה בתחנה, אלא כשנכנס, ראה שנופלים עם הנאשם על הרצפה ואינו זוכר אם היו שוטרים נוספים (עמ' 24 לפרוט' בש' 26-31).

בהתייחס לאיומים, לוגסי העיד כי מה שרשם בדו"ח זה המילים שנחרטו לו בראש וכשנשאל כיצד זה שני היומנאים חיים ואורן לא שמעו את האיומים על משפחתו, השיב כי ייתכן שלא שמעו מרב ההמולה שהיתה שם (עמ' 25 לפרוט' בש' 6-31). כן חזר על כך כי בכל הדברים שאמר הנאשם היתה נימת איום ולמרות זאת הוא עצר את הנאשם רק בפעם השניה (עמ' 26 לפרוט' בש' 1-13).

לוגסי אישר כי לא הזכיר בדו"ח שלו את אליאס, וחזר על כך שהוא לא היה שותף להשתלטות על הנאשם ואם יש מי שטוען אחרת, הוא כנראה ניתח את הסיטואציה לא נכון (עמ' 26 לפרוט' בש' 15-26).

ע.ת מס' 6, מר יוסי ארויו (להלן: "ארויו"), שירת במשטרה כסייר במועד האירוע, העיד כי חלקו באירוע התבטא בשמירה על הנאשם, בפרוזדור, מאחורי היומן בתחנה, אחרי שכבר היה אזוק וכבול. ארויו העיד כי הנאשם היה עצבני, נסער, קילל את השוטרים ואמר שעם זה עם המדים הכחולים הוא יסיים את הסיפור בחוץ. יוסי הסביר כי הנאשם התכוון ללוגסי, שכן הוא היה היחיד עם מדים כחולים, וכל היתר לבשו מדי סיור שחורים (עמ' 28 לפרוט' בש' 13-24).

בחקירתו הנגדית ארזיו העיד כי למעט השמירה על הנאשם הוא לא עשה כל פעולה באירוע, לא היה מעורב במעצר של הנאשם ולא נקט שום פעולה אקטיבית (עמ' 29 לפרוט' בש' 2-15).

כשנשאל למה התכוון כשרשם "לאחר שהשתולל ותקף בתוך התחנה", השיב כי במהלך תדריך למשמרת לילה שמעו צעקות מהיומן, כל השוטרים (כ-12 במספר) רצו לשם, האירוע נגמר תוך שניות בודדות והוא לא ראה שהנאשם תקף שוטר (עמ' 29 לפרוט' בש' 16-22). כן העיד כי הוא שמר על הנאשם בחדר שמאחורי היומן ולא בחדר הדרומי בתחנה וציין כי לא ראה סימני חבלה על הנאשם. כן הוסיף שהוא רשם את הדברים מיד במזכר בפנקס שהיה לו (עמ' 29 לפרוט' בש' 25-32).

3. ראיות ההגנה

3.1 גרסת הנאשם

בחקירתו במשטרה (ת/1) הנאשם הכחיש כי תקף שוטר, אולם הודה שקילל מתוך סערת רגשות, בגלל שאחיו הקטן בן ה-14 נעלם מהבית, וכשהגיע לתחנה, שמע את אמא שלו צועקת איפה הבן שלי, הוא ניסה להרגיע אותה אבל השוטר המשיך לדחוף אותה לצד וכשהוא העיר לשוטר, השוטר דחף אותו ואמר לו לצאת מהתחנה. כששאל את השוטר אם הוא לא מתבייש להרים יד על אמא לילדים וביקש שינסה לחשוב איך הוא היה מרגיש אם זה היה במשפחה שלו, השוטר הוציא אזיקים, אמר שהוא עצור, ארבעה שוטרים התחילו לתת לו בעיטות, ושוטר בשם אליאס נתן לו בוקס לגבה השמאלית וגרם לו לחתך. לאחר מכן אזקו אותו בידים וברגליים ולקחו אותו איתם (ת/1 בש' 8-17). כשנשאל אם הוא מבין שקילל שוטרים, לרבות קצין, השיב כי הוא מתחרט שקילל מתוך סערת רגשות, מבין שהשוטרים בסך הכל עשו את עבודתם ועתה הוא מתנצל (ת/1 בש' 18-22). הנאשם אישר כי אמר ללוגסי "אתה גיבור עם מדים בשטח שלך" וגם "תסתכל איך אתה מתנהג גם לך יש משפחה תחשוב עליהם" והסביר שלא התכוון לאיים עליו, אלא רצה לומר שיכבד אנשים כמו שהוא מכבד את המשפחה שלו ואמר הדברים בתוך כל הכעס והבלגאן שהיה במקום ואם הדברים התפרשו כאיום, הוא שוב מתנצל בפני השוטרים שהיו שם (ת/1 בש' 22-32). הנאשם הכחיש שאמר ללוגסי שיקבור אותו ויחורר אותו והסביר כי לוגסי אמר לו "אנחנו נקבור אותך אם צריך" והוא השיב בתגובה שאם צריך הוא קובר אנשים (ת/1 בש' 33-36). בסיום עדותו הנאשם שב והביע התנצלות בפני הקצין והשוטרים (ת/1 בש' 42-43).

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם כי ביום האירוע אחיו הקטן נעלם, הודיעו להם שהוא בפנימיה בחיפה, ובפנימיה והפנו אותם לתחנת חדרה. אמו ודודתו הגיעו לתחנה ראשונות והוא הגיע בהמשך, כדי לעזור לאמו, שלא מבינה טוב עברית. כשהגיע לתחנה, ראה את אמו מדברת עם הפקיד בכניסה, שאמר שהם לא יכולים לעזור לה ודחף אותה החוצה. הוא התקרב לעברם ואז השוטר אורן דחף את שניהם לכיוון החניה, שם התחילו צעקות ואורן הוציא לו אזיקים, תוך שהוא ממשיך לצעוק ולבעוט ולדחוף. לוגסי יצא, ביקש ממנו לפנות את המקום והוא החל ללכת, תוך שהוא אומר ללוגסי "תראה איך השוטר שלך מתנהג לאישה, איך אתה היית מרגיש אם ככה היו מתנהגים לאשתך או לאמא שלך" ואז לוגסי אמר לו שכרגע הוא איים על שוטר בעת מילוי תפקידו, הוציא אזיקים והודיע לו שהוא עצור. הנאשם שם את הידיים מאחורי הגב ואז אורן וחיים הגיעו, תפסו אותו ומשכו אותו יחד עם לוגסי לכיוון הדלת של התחנה. לוגסי נשאר בחוץ, אורן וחיים הכניסו אותו לתחנה ואז הגיע אליאס ונתן לו אגרוף בעין. אחר כך שמו אותו על הרצפה והתחילו לאזוק אותו, תוך ששוטרת שהיתה במקום שמה לו רגל על הראש. כשהיה אזוק, גררו אותו מיד למסדרון, לחדר

ההמתנה ושם הוא יושב. הנאשם העיד כי הוא אינו זוכר את אריו (מעמ' 30 לפרוט' בש' 15 עד עמ' 31 בש' 16).

הנאשם העיד שלוגסי אמר לו להביא את הידיים בטוב, אחרת יקברו אותו בחיים ובתגובה הוא אמר ללוגסי שגם הוא יודע לקבור אנשים בדרך שלו. לדבריו הדברים נאמרו מתוך סערת רגשות, כתגובה על מה שנאמר לו ותו לא. עם זאת, הנאשם אישר כי קילל את אורן "בן זונה", כי הוא בעט באמו (עמ' 31 לפרוט' בש' 27-19).

בחקירתו הנגדית הנאשם אמר כי הוא מודה בטעויות שלו - בכך שאמר מילים שהתפרשו לא נכון, שקילל והוא מביע חרטה על ההתנהגות שלו ועל המילים שיצאו מפיו - שאמר ללוגסי שיקבור אותו, בתגובה למילים שאמר לו לוגסי, ושקילל את אורן "בן זונה" (עמ' 32 לפרוט' בש' 32-7; עמ' 36 לפרוט' בש' 14-11). הנאשם הכחיש כי אמר ללוגסי את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום והעיד כי כשלוגסי דיבר איתו, אורן וחיים לא היו במקום, אלא דיברו עם אמו, בצד השני, כך שלא יכולים היו לשמוע את הדברים (עמ' 33 לפרוט' בש' 30-22). הנאשם העיד כי אורן היה הראשון שהוציא לו אזיקים ואמר שהוא עצור, כיוון שהוא עמד בינו לבין אמו ורק לאחר מכן הגיע לוגסי ולאחר ששאל אותו כיצד היה מרגיש אם היו מתנהגים כך לאמא שלו, אמר לו שהוא עצור על איומים (מעמ' 34 לפרוט' בש' 22 עד עמ' 35 בש' 10). הנאשם לא יכול היה להסביר מדוע נדרשו 4 שוטרים כדי לאזוק אותו ואמר כי יש להפנות את השאלה אל השוטרים (מעמ' 35 לפרוט' בש' 11 עד עמ' 36 בש' 10). הנאשם אישר כי אמר ללוגסי "אתה גיבור עם מדים בשטח שלך", אולם הכחיש כי אמר "אפורר אותך" וציין כי לא חיים ולא אורן יכולים היו לשמוע את הדברים (מעמ' 36 לפרוט' בש' 21 עד עמ' 37 בש' 14).

הנאשם העיד כי כשלוגסי אמר לו שהוא עצור על איומים הוא התלווה אליו לתחנה, כשחיים ואורן מתלווים אליהם, אולם בפתח התחנה עצמה התנפלו עליו שוטרים נוספים, הורידו אותו לרצפה, אליאס הכה אותו בגבה ולאחר מכן הוא נאזק ונלקח כמו שק (מעמ' 37 לפרוט' בש' 15 עד עמ' 38 בש' 24). הנאשם הסביר כי כשאמו צעקה הוא היה בסערת רגשות ובמצב כזה אי אפשר לשפוט אותו. עם זאת, שב והכחיש כי אים או אמר שיחורר, אלא אמר שידע לקבור בדרך שלו, בתגובה על מה שאמר לו לוגסי (עמ' 38 לפרוט' בש' 29-25; עמ' 40 לפרוט' בש' 18-6).

בסיום חקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא שיתף פעולה עם מח"ש בחקירה והשיב כי פחד, כי ידע שאם יתלונן על השוטרים, הם לא יעזבו אותו בשקט (עמ' 41 לפרוט' בש' 6-1).

3.2 יתר ראיות ההגנה

ע.ה. 2, הגב' אנג'לה סימנדויב, אמו של הנאשם, העידה כי באותו יום הגיעה לחפש את הבן שלה, בן 14 שהלך לאיבוד ושוטר אמר לה שהוא לא חייב להגיד לה, שיזמין אנשים אם היא לא תלך הביתה ואז השוטר דחף אותה והגיעו עוד שוטרים. הבן שלה אלון (הנאשם) הגיע ושאל למה דוחפים אותה, אין לכם משפחה? אין לכם אמא? ואז השוטרים היו מסביב לאלון, התחילו לדחוף אותו כמו כדור, כל אחד נותן מכה מהצד (מעמ' 41 לפרוט' בש' 13 עד עמ' 42 בש' 8).

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה מדוע אמרה בחקירתה במשטרה שאלון "התעקש והתנפל עליהם יותר". העדה

השיבה כי היא לא יודעת טוב עברית, אינה מבינה את המילים התעקש והתנפל ולאחר שב"כ הנאשם תרגם לה, אמרה כי הנאשם לא יכול היה, כי היו מסביבו שוטרים והוא רק אמר לשוטרים מה אין לכם אימהות? אחיות? (עמ' 42 לפרוט' בש' 11-24). כן העידה כי לא שמעה את הנאשם אומר לשוטרים שאם הם לא יעזבו אותה, הוא לא יעזוב אותם, וציינה כי דחפו אותה, אבל היא לא פנתה למח"ש מתוך פחד (עמ' 42 לפרוט' בש' 25-32). העדה העידה כי הגיעה לתחנה עם גיסתה והנאשם הגיע לאחר מכן, וברגע שאמר להם לעזוב אותה ושאל אם אין להם משפחות, התנפלו עליו ואפשר לראות הכל במצלמה שהיתה שם (עמ' 43 לפרוט' בש' 6-28).

לשאלת בית המשפט הסבירה כי תחילה דיבר איתה שוטר אחד, אבל לאחר מכן הצטרפו שוטרים נוספים ועמדו סביבה (עמ' 44 לפרוט' בש' 8-11).

בסיום חקירתה הנגדית ביקשה ב"כ המאשימה להגיש את הודעתה של העדה במשטרה ובית המשפט נעתר לבקשה. **מההודעה (ת/4)** עולה כי העדה, אשר נחקרה בסיוע מתורגמנית לשפה הרוסית, מסרה כי היא הגיעה לתחנה כדי לברר איפה בנה בן ה-14, דחפו אותה, הנאשם התערב כשראה שהשוטרים דחפו אותה והם לקחו אותו "כי אלון התעקש והתנפל עליהם יותר בגלל שהאח שלו נעלם. אנחנו באנו בשביל דבר אחר והסתבכנו בדבר אחר והם לקחו את אלון והם נתנו לו מכות ויש לו דם בעין" (ת/4 בש' 8-14). כן מסרה כי לא שמעה מה אלון אמר לשוטרים, לא שמעה איומים ויכול להיות שמהלחץ גם הם אמרו דברים וגם אלון אמר להם משהו כמו שאם לא יעזבו אותה גם הוא לא יעזוב אותם (ת/4 בש' 19-28).

בחקירתה החוזרת העדה העידה כי היא אינה יודעת קרוא וכתוב בעברית ואינה זוכרת מה היה בחקירה שלה.

ע.ה. 3, הגב' טניה שומינוב, דודתו של הנאשם, העידה כי באותו יום הגיעה עם אמו של הנאשם לתחנה, לשאול איפה הבן שלה. במשטרה אמרו שהם לא יודעים כלום ושילכו הביתה, האמא אמרה שהיא לא יכולה ללכת הביתה בלי לדעת איפה הבן שלה ואז התחילו לדחוף אותם, היא נפלה על הרצפה ושברה יד ורגל. אלון אמר למה אתם זורקים את אמא שלי ודודה שלי, למה לדחוף, אין לכם אחיות? אין אמא? ואז הם לקחו אותו והלכו. כן העידה כי היו שם שני שוטרים, היא אינה יודעת כמה הגיעו אחר כך (עמ' 46 לפרוט' בש' 6-30).

בחקירתה הנגדית חזרה על גרסתה לעיל והוסיפה כי הן לא צעקו והיא אמנם היתה על הרצפה, אבל היתה ליד הנאשם ולא שמעה שהוא אמר לקצין בן זונה או שהוא גבר על מדים בשטח שלו (מעמ' 47 לפרוט' בש' 2 עד עמ' 48 בש' 19).

ע.ה. 4, רס"מ אורן ארזי, העיד כי ככל הנראה הוא היה החוקר הראשי של התיק אך לא ידע לומר מדוע רק אמו של הנאשם נחקרה ואילו יתר העדות שנכחו באירוע לא נחקרו. כן אישר כי ערך את המזכר נ/2 והעיד כי הוא אכן צפה במצלמות האבטחה ברחבת הניידות ולא ראה בהן שום דבר חריג. עוד העיד כי רחבת הניידות אמנם מוארת, אך לא ניתן לראות בבירור ולבסוף אישר כי "אם מישהו יוצא מהתחנה ויש דחיפות או משהו אז רואים את זה ברחבה. אבל אם זה קרה בדלת לא רואים. בית המשפט אומר לי שזה לא קרה בדלת, אז אם לא ראיתי שום דבר חריג זה אומר שלא היה שום דבר חריג" (מעמ' 50 לפרוט' בש' 10 עד עמ' 52 בש' 5).

בחקירתו הנגדית העיד כי סיטואציה בה אדם מובל על ידי שני אנשים מהחניה של הניידות לכיוון היומן זה לא דבר חריג, אלא אירוע שקורה כמה פעמים כל יום (עמ' 52 לפרוט' בש' 8-18).

4. סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה טענה כי עדותו של חיים תומכת את עדותו של לוגסי באשר להשתלשלות העניינים. כן טענה כי דווקא בהעדר זהות מוחלטת בנוסח האיום בעדויותיהם של לוגסי, חיים ואורן, יש כדי ללמד על אמינות, שכן אין מדובר בגרסאות מתואמות. מכאן ביקשה לקבוע כי דברי האיום הוכחו.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותם של אליאס ושל אריון, בנוגע להשתלשלות של הנאשם ולהלך הרוח שלו. כן הפנתה לת/1 וטענה כי הנאשם למעשה הודה שקילל מתוך סערת רגשות ושאר ללוגסי "אתה גיבור עם מדים בשטח שלך" ו"אם צריך אני קובר אנשים". ב"כ המאשימה הדגישה כי הנאשם אף התנצל הן בפני לוגסי והן בפני השוטרים וטענה כי יש בכך כדי ללמד שהיה לו על מה להתנצל. כן טענה שגרסת הנאשם לפיה הזכיר את אמו ואשתו של לוגסי, מתיישבת עם גרסתו של לוגסי לפיה הנאשם איים על אשתו וילדיו. עוד טענה כי הנאשם אישר שסרב להושיט ידיים לשוטר עם האזיקים כיוון שסבר שלא עשה כלום, ובכך הוא למעשה מודה כי התנגד למעצר.

בהתייחס לעדותה של אמו של הנאשם, ב"כ המאשימה הפנתה לאמירה בת/4 לפיה השוטרים לקחו את הנאשם כי הוא "התעקש והתנפל עליהם יותר". כן טענה כי האם לא העידה ששמעה את לוגסי מאיים על הנאשם. בהתייחס לעדותו של רס"מ ארזי, טענה כי זו אינה סותרת את גרסת המאשימה, שכן העד ציין כי הולכת עצור מרחבת הניידות אל יומן התחנה אינה מהווה דבר חריג.

ב"כ המאשימה טענה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר הן את עבירת האיומים והן את עבירת ההפרעה לשוטר ולחילופין, טענה כי ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות של התנגדות למעצר והקמת מהומה במקום ציבורי.

ב"כ הנאשם ביקש לבחון את האירוע בחמישה שלבים או מוקדים שונים, כפי שעלו מעדויות העדים והצביע על סתירות בין העדויות של עדי התביעה ביחס לכל שלב ושלב. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בסתירות בגרעין הקשה של כתב האישום ולכן לא ניתן ליתן אמון בעדויותיהם של עדי התביעה, במיוחד כשמולן ניצבת עדותו של רס"מ ארזי, לפיה הוא לא ראה ברחבת הניידות שום דבר חריג. בהתייחס לאיומים, ב"כ הנאשם טען כי כל עד מסר מילים שונות וכי לא ייתכן שלוגסי, אשר לא שם לב שהנאשם דחף אותו או השתולל, קלט במדויק את מילות האיום.

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה חדלה בחקירתה, שכן לא חקרה את כל העדים שנכחו במקום האירוע ולא הביאה את מצלמות האבטחה של התחנה או את העד שהיה אחראי עליהן ובכך פגעה ביכולתו של הנאשם להתגונן.

בהתייחס לעדותו של הנאשם, טען כי היא אינה סותרת את הדברים שמסר בת/1, הנאשם פירט את התרחשות הדברים, בלי להסתיר כי אף הוא אמר כל מיני מילים וניתן היה להתרשם כי הוא דובר אמת. לכן, ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

5. דין והכרעה

כפי שניתן היה ללמוד מסיכום טענות הצדדים, לא שאלה משפטית היא שעומדת על המדוכה, אלא מהימנותם של העדים - הן עדי המאשימה והן עדי ההגנה ולאחר ששמעתי את מכלול העדויות, צר לי לומר כי מצאתי את עדויות עדי המאשימה - כולם שוטרים - כעדויות שאינן מהימנות, בלשון המעטה.

עדי המאשימה סתרו זה את זה בנקודות אשר נמצאות בגרעין הקשה של האירוע מושא כתב האישום, עד כי לא ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים על סמך עדויותיהם. פירוט הסתירות יובא במרוכז, להלן, אולם לפני כן, ראיתי להתייחס למצב הדברים אשר עמד ברקע לאירוע, כפי שעלה הן מעדותו של לוגסי והן מעדויות ההגנה.

מהעדויות עלה כי הנאשם ובני משפחתו הגיעו לתחנה על רקע הוצאת אחיו הקטן של הנאשם מהבית (קטין בן כ-14 שנים). לדידה של המשפחה הקטין הלך לאיבוד או נעלם והיא הופנתה למשטרה כדי לנסות ולברר היכן הוא. קל לשער את המצב הנפשי בו היתה נתונה אם המשפחה באותם רגעים. דאגה, חשש כבד ואולי אף כעס יצרו סערת רגשות טבעית ומובנת ודומה כי מעט רגישות מצד השוטרים הנוגעים בדבר היתה יכולה למנוע לידתו של האירוע מושא כתב האישום. דואב הלב על כי השוטרים לא השכילו להבין זאת ולנהוג בהתאם. תחת זאת, השוטרים סרבו לסייע למשפחה (ולו באופן של הפנייתם לגורמים המתאימים כדי לברר את מקום הימצאות בנם הקטין, שלא לומר באופן של יצירת קשר ביניהם לבין אותם גורמים) וביקשו להרחיקם מהתחנה, תוך דחיפות והדיפות - התנהגות פוגענית שאינה מתחשבת בכבוד האדם באשר הוא אדם. התנהגותם של השוטרים היא שהובילה להתדרדרות האירוע עד כדי מעצרו של הנאשם.

5.1 הסתירות בעדויות ומהימנות השוטרים

כפי שיפורט להלן, הסתירות בעדויות השוטרים התגלו ביחס לכל שלב ושלב באירוע. כך ביחס לזהות האנשים אשר הגיעו לתחנה, כך ביחס להתרחשות הראשונית ביומן התחנה, טרם היציאה לרחבת הניידות, כך ביחס לאיומים שהשמיע הנאשם, כך ביחס להתנגדותו של הנאשם למעצר, כך ביחס לשאלה מי השוטרים אשר השתתפו במעצרו של הנאשם או בכבילתו, וכך ביחס לשאלה היכן הוחזק הנאשם לאחר כבילתו. ועתה - לסתירות.

מי האנשים אשר הגיעו לתחנה?

חיים העיד כי הגיעו 3 נשים אשר התעניינו בעצור מסוים וביקשו לדבר עם הקצין התורן. את הנאשם הוא ראה רק מחוץ לתחנה (עמ' 6 לפרוט' בש' 15-16).

אורן העיד כי הייתה קבוצה של אנשים, "גם זכר גם נקבה" (עמ' 13 בש' 31-32) ובהמשך העיד על שתי בחורות ושני בחורים (עמ' 14 בש' 13-14).

לוגסי העיד כי הגיעו אמא ועוד שניים שלושה נערים בני 16-18 (עמ' 22 בש' 9).

ההתרחשות ביומן התחנה או היכן החל האירוע?

חיים העיד כי לפני שלוגסי והנשים יצאו לרחבה לא קרה כלום ביומן והצעקות החלו בחוץ (עמ' 6 לפרוט' בש' 18-19; עמ' 7 בש' 20-27).

אורן העיד אף הוא כי לא היה שום דבר חריג ביומן (עמ' 15 לפרוט' בש' 17-25).

לוגסי העיד כי הצעקות החלו ביומן ונמשכו בחוץ. לדבריו הצעקות ביומן היו כאלה, שהפריעו לו לבצע תדריך (עמ' 22 לפרוט' בש' 1 ו-10-14; עמ' 24 לפרוט' בש' 4).

מה אמר הנאשם ללוגסי?

חיים העיד כי הנאשם אמר ללוגסי "בן זונה, אתה באזור שלך, אתה לובש מדים, אם אתה היית באזור שלי הייתי מפורר אותך" (עמ' 7 לפרוט' בש' 4-5). בהמשך הזכיר גם את המילים "מפרק אותך" (עמ' 8 לפרוט' בש' 7-8).

אורן העיד כי הנאשם אמר ללוגסי "אתה גיבור בטריטוריה שלך, תגיע לאזור שלי, אני אחורר אותך. יש לך ילדים ומשפחה אני אגיע גם אליהם (עמ' 14 ש' 18-22).

לוגסי העיד כי הנאשם אמר לו "בן זונה, אתה גבר רק בתחנה שלך, אם תגיע לאור עקיבא אני אזיין אותך" ובהמשך הוסיף ואמר שהוא יגיע אליו הביתה ויזיין את אשתו ויפגע בילדים (עמ' 22 לפרוט' בש' 17-20). בהמשך עדותו התבקש לוגסי להקריא את שכתב בדו"ח הפעולה. לוגסי העיד כי מדובר בציטוט: "בן זונה, אתה זבל, אתה פה גבר בגלל שאתה בתחנה שלך, אבל אם תגיע אליו הביתה לאור עקיבא אני אקבור אותך שם" (עמ' 23 לפרוט' בש' 1-2).

מי הוביל את הנאשם לתחנה והאם הנאשם התנגד למעצר?

חיים העיד כי לוגסי הודיע לנאשם שהוא עצור ואז הנאשם התחיל להתפרע ודחף (עמ' 6 לפרוט' בש' 23-24). כן העיד כי בזמן הובלתו של הנאשם מרחבת הניידות לתחנה, הנאשם דחף, התפרע, התנגד

למעצר והוא אחז בו בצוואר, "ההוא תפס ביד ויעקב אורן גם תפס" (עמ' 7 לפרוט' בש' 14-16). בחקירתו הנגדית חיים העיד כי כשלוגסי הודיע לנאשם שהוא עצור, הוא אחז בידו, אבל הנאשם התנגד ודחף אותו ביד. "אני גם תפסתי אותו ביד (בזרוע) והתחלנו להתקדם איתו ואז התפרעות, בעיטות, אני גם חטפתי ברגל...אני תפסתי ביד, הקצין תפס ביד השניה, בא יעקב אורן תפס אותו ברגל והתחלנו ללכת לכיוון התחנה" (עמ' 8 לפרוט' בש' 13-23; עמ' 10 בש' 3-4).

אורן, אשר נטען כי היה שותף להובלתו של הנאשם לתחנה, הכחיש כי כך הוא. אורן העיד: "בשלב של המעצר לא הייתי כל כך... היה שימוש בכח כי הבן אדם התנגד..." (עמ' 14 לפרוט' בש' 29-30). בחקירתו הנגדית העיד כי השימוש בכח התבצע גם ברחבת החניה, קרי, מחוץ לתחנה ושמי שהיה שותף למעצרו של הנאשם הם חיים ולוגסי (עמ' 15 לפרוט' בש' 7-16). לשאלת בית המשפט אורן הבהיר כי הוא לא אחז בנאשם, לא ביד ולא ברגל, לא היה שותף בהובלת הנאשם לתחנה ואף לא יודע כיצד הוא הוכנס לתוכה (עמ' 16 לפרוט' בש' 22-32).

לוגסי העיד כי הוא תפס את הנאשם ביד, משך אותו אליו, אמר לו שהוא עצור ואז חיים אורן הגיעו ולקחו את הנאשם לתחנה, בעוד הוא עצמו נשאר בחוץ עם האמא (עמ' 22 בש' 21-23). כן העיד כי רק כשהוא נכנס לתחנה הוא ראה את היומנאים נאבקים בנאשם (עמ' 22 לפרוט' בש' 28).

בחקירתו הנגדית העיד כי ייתכן שהנאשם דחף אותו אבל הוא לא הרגיש, הוא אינו זוכר אם הנאשם התנגד למעצר ולמעשה הוא הוביל אותו כמטר ואז שני היומנאים באו ולקחו אותו פנימה והוא איבד קשר עין איתם (עמ' 24 בש' 11-20).

השתלשלות האירועים בתוך התחנה

חיים העיד: "הצלחנו להכניס אותו לתחנה ולכבול אותו שם, בחדר הכלאים ואז לאחר מכן העלו אותו לחוקר תורן.... בחדר כלאים כבלנו אותו בידיים וברגליים" (עמ' 7 לפרוט' בש' 1-2 ו-16).

בחקירתו הנגדית העיד: "זה היה הליך של דקה-דקה וחצי, הוא משתולל, אנחנו הולכים מהר, פותחים את התא של הכלאי ומכניסים אותו לפרוזדור". מהחקירה עולה כי הוא מתכוון לעצמו, לאורן וללוגסי (עמ' 8 לפרוט' בש' 26-30). בהמשך, רק כשנשאל מפורשות אם לא היה שלב שהנאשם היה על הרצפה, השיב כי בדרך הוא עצמו נפל והנאשם כנראה נפל עליו. עוד העיד כי הוא אינו זוכר אם שוטרים נוספים עזרו לו, לאורן וללוגסי להשתלט על הנאשם (עמ' 10 בש' 2-25).

אורן כאמור, העיד כי הוא לא היה בין השוטרים שכבלו את הנאשם ואינו יודע כיצד הנאשם הגיע לתוך התחנה (עמ' 15 לפרוט' בש' 7-8; עמ' 16 בש' 30-31).

לוגסי העיד כי כשהוא נכנס לתחנה, הוא ראה את חיים ואורן נאבקים בנאשם, נפלו איתו וכתוצאה הנאשם נחבל בגבה הימנית או השמאלית (עמ' 22 בש' 28-29). בחקירתו הנגדית לוגסי הבהיר כי הוא לא היה שותף למה שקרה בתוך התחנה ולא זכר אם היו מעורבים באירוע שוטרים נוספים (עמ' 24 לפרוט' בש' 28-31; עמ' 26 בש' 22-26).

אליאס העיד כי הבחין בשוטרים מבצעים מעצר וסייע להם להשתלט על הנאשם ולבצע את המעצר, שכן הנאשם השתולל, עשה תנועות חדות בידיים וברגליים ולא שיתף פעולה (עמ' 17 לפרוט' בש' 24-31). אליאס תיאר כי הוא משך את הנאשם בחוזקה על הרצפה יחד עם אריוו והנאשם סרב לתת את הידיים, לכן הוא השתמש בכוח נגדו - הפך אותו על הבטן ואז אזקו אותו (עמ' 18 לפרוט' בש' 5-7). לאחר שהנאשם נלקח לחדר עצורים, הוא הבחין שיש לו טיפה

בצבע אדום מעל עין שמאל (עמ' 18 לפרוט' בש' 21). בחקירתו הנגדית של אליאס עלה כי שוטר נוסף בשם עידן אזק את רגלי הנאשם, לאחר שאליאס ואריוו השתלטו עליו (עמ' 19 לפרוט' בש' 24-28). כן העיד: "זה התחיל מהיומנאי ומלוגסי, ברגע שאני ואריוו הגענו הם נתנו לנו את העבודה, בתור שני סיירים" (עמ' 20 לפרוט' בש' 22-24; עמ' 21 לפרוט' בש' 8-23).

אריוו העיד הוא לא היה מעורב במעצר וחלקו באירוע התמצה בשמירה על הנאשם, לאחר שהוא כבר היה אזוק (עמ' 28 לפרוט' בש' 13-15; עמ' 29 בש' 14-15). בחקירתו הנגדית העיד כי האירוע נגמר תוך שניות בודדות, לאחר אנדרלמוסיה והוא לא ראה סימני חבלה על הנאשם (עמ' 29 לפרוט' בש' 18-26).

היכן הוחזק הנאשם לאחר שנאזק?

חיים העיד כי הנאשם נאזק בחדר כלאים ואז העלו אותו לחוקר תורן (עמ' 7 לפרוט' בש' 1-2; עמ' 10 לפרוט' בש' 19). בחקירה הנגדית חיים אישר כי חדר הכלאים נמצא מאחורי יומן התחנה (עמ' 8 לפרוט' בש' 29-30).

לוגסי העיד כי מיד לאחר איזוקו של הנאשם, הוא נלקח למעלה והוא אישית לא המשיך לטפל בו (עמ' 22 לפרוט' בש' 29-30).

אליאס העיד כי הוא לקח את הנאשם לחדר העצורים, שנמצא בסוף המסדרון, בחלק הדרומי של התחנה (עמ' 18 בש' 16-19).

אריוו העיד כי הוא שמר על הנאשם בפרוזדור, מאחורי היומן בתחנה ולא בחלק הדרומי של התחנה (עמ' 28 בש' 13; עמ' 29 בש' 27-28).

למקבץ הסתירות שפורטו לעיל ניתן לצרף סתירות נוספות. כך למשל, לוגסי העיד כי לאחר ששמע צעקות מהיומן בפעם הראשונה, הוא ביקש מהנוכחים לצאת מהתחנה וחזר לחדר התדרוכים חיים לעומת זאת העיד כי לוגסי יצא ביחד עם הנוכחים מהתחנה והמשיך את השיחה עמם בחוץ.

אכן, ידוע כי אי-התאמות וסתירות קלות בעדויותיהם של עדים הן בגדר חזון נפרץ, שכן באופן טבעי כל עד רואה את האירוע מנקודת המבט שלו. כמו כן, בשים לב למגבלות הזכרון האנושי, הדיוק אינו תמיד אפשרי כשמדובר בשחזור אירוע שהתרחש משך זמן קצר ביותר, במיוחד כשהמעורבים בו היו נתונים בסערת רגשות. על כן נקבע כי ככלל, אין באי-התאמות קלות בעדות או בין העדויות של עדים שונים כדי למנוע מבית המשפט ליתן אמון באותן עדויות.

בענייננו שונים הם פני הדברים.

סקירת הסתירות עד כה מעלה כי מדובר בסתירות מהותיות, הנוגעות לליבת האירוע, ואין להן הסבר שיכול להניח את הדעת. בע"פ 7220/05 **האני נימר נ' מדינת ישראל** (31.5.07) נקבע:

"השאלה מתי תמיהות שונות עולות כדי ספק סביר, מושפעת ממידת הקשר שלהן לגרעין המהותי עליו נסב האירוע, נשוא האישום. כאשר התמיהות מקרינות על עצם מעורבות הנאשם באירוע העברייני המיוחס לו, משקלן עשוי לעלות כדי ספק סביר באשמה. לעומת זאת, כאשר התמיהות מצויות בשולי האירוע העברייני, ואינן מהותיות לו, הרי גם כאשר הן נותרות ללא מענה, לא בהכרח ישפיע הדבר על רמת הוודאות של הגרסה המפלילה האמינה. הציפייה כי במורכבות החיים ובמורכבות נפש האדם כל פרט בפסיפס הנתונים הקשורים באירוע ומעורבים בו יהיה שקוף, צלול ובהיר במלואו לעולם אינה מתגשמת. יש איפוא, לשקלל בזירות את משקלן של התמיהות הנוטות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון".

(ראו לעניין זה גם ע"פ 9908/04 **נסראלדין נ' מדינת ישראל** (31.7.06); ע"פ 9806/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.1.07); ע"פ 682/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.5.11); ע"פ 4977/92 **חליל ג'ברין נ' מדינת ישראל** (1.6.93)).

אם להקיש מהדברים לענייננו, אזי הסתירות בין העדויות בנוגע להרכב האנשים אשר הגיע לתחנה, נמצאות בשולי האירוע ואין בהן, כשלעצמן, כדי להשליך על מהימנות העדים. כך גם כאשר לסתירות הנוגעות לשאלה היכן הושם הנאשם לאחר כבילתו. עם זאת, ביתר הסתירות, אשר נוגעות לאופן בו נעצר הנאשם, לשאלה האם הוא התנגד למעצר אם לאו, לזהות השוטרים אשר השתתפו במעצרו ובכבילתו ולנוסח הדברים שהשמיע הנאשם בפני לוגסי, יש כדי להטיל ספק בגרעין המהותי בעדויות, על פיו מבקשת המאשימה להפליל את הנאשם. כך, לא ניתן לקבוע אם הנאשם אכן השמיע באזני לוגסי את המילים המיוחסות לו בכתב האישום (ארחיב על כך בהמשך) וכך לא ניתן לקבוע כי הנאשם אכן התנגד למעצר.

בהקשר זה רואה לחזור ולציין כי לוגסי, אשר הודיע לנאשם על מעצרו, העיד כי לאחר ההודעה על המעצר הנאשם לא התנגד ולא השתולל, ודאי שלא באופן שהצריך נשיאתו לתחנה על ידי 3 שוטרים. לוגסי תאר הליכה משותפת של הנאשם עם חיים ואורן לתחנה. הא ותו לא.

אכן, לעיתים ניתן לאמץ אך חלק מהעדויות, מקום בו ניתן למצוא חוט מקשר ביניהן. לא כך הדבר במקרה דנן, בו הסתירות כאמור נוגעות ללב ליבו של האירוע ולא ניתן למצוא ולו קצה חוט שיקשר ביניהן.

מרבית השוטרים שהעידו בפניי, בעידודה של ב"כ המאשימה, מיהרו לציין כי הם אינם זוכרים את האירוע ונסמכים אך על דו"חות הפעולה שהם ערכו. כפועל יוצא ביקשה ב"כ המאשימה להגיש את דו"חות הפעולה שערכו השוטרים, מכח כלל

הקפאת הזכירה, אולם בקשותיה נדחו, ואסביר מדוע.

כלל הקפאת הזכירה פותח בפסיקה ולפיו, כאשר עד מעלה על הכתב פרטיה של "התרחשות" שהוא עד לה, סמוך להתרחשותה, רשאי בית המשפט לקבל את הכתב כראיה לתוכנו, אם השתכנע שהרישום הינו כן, אמיתי ומדויק; כי טענת העד שהוא אינו זוכר את פרטי ההתרחשות כנה ואמיתית; שבנסיבות אין לסמוך על זכרוננו של העד באשר לפרטי ההתרחשות ומן הראוי להעדיף את הרישום שהוא ערך בהקשר זה בשעתו (י. קדמי "על הראיות" חלק שני בעמ' 786 (להלן: "קדמי"). כן ראה ע"פ 7955/10 מוחמד חאלדי נ' מ"י (8.8.11), על ההפניות שם; רע"פ 9298/11 כהן נ' מ"י (20.12.11)).

עם זאת, נקבע, כי השימוש בכלל מיועד לנסיבות בהן ברי לכל בר בי רב כי הרישום הינו הראיה הטובה ביותר וכי אי קבלתו תפגע בעשיית משפט צדק (קדמי, בעמ' 787).

בענייננו, עסקינן בדו"חות פעולה שערכו השוטרים, ברם אין אלה דו"חות אשר נערכו כחלק מפעילותם השוטפת של השוטרים או במסגרת טיפול באירוע אחד מני רבים תוך ביצוע סיור שגרתי וכד', אלא דו"חות שעניינם אירוע שארע בתחנת המשטרה עצמה, כאשר השוטרים הם שטוענים כי נפגעו בו. אורן אף הגדיל וציין כי משך 25 שנות שירות במשטרה, באירוע ברמה כזאת הוא עוד לא נתקל. לוגסי אף הוא ציין כי האירוע היווה טראומה עבורו והוא הרגיש כאילו הותקף בביתו.

דווקא בנסיבות כגון אלה, באירוע בו השוטרים הם "מתלוננים" או "נפגעים", אירוע אשר מתואר על ידי חלקם כ"טראומטי"; כ"תקיפה בביתם שלהם"; או כאירוע ברמה שהם לא נתקלו בשכמותה משך 25 שנות שירות, סברתי כי אין להסתפק בתרשומות שערכו העדים בסמוך לאירוע, אלא לבקשם לספר על האירוע על סמך זיכרונם, כדי שניתן יהיה להתרשם טוב יותר מעדותם.

לצד הסתירות בין העדויות, נימוקים נוספים בגינם רואה לקבוע כי עדויות השוטרים אינן מהימנות.

·עדויות של לוגסי הותירה בי רושם של עדות פתלתלה ומתחכמת. למקרא העדות עולה כי לוגסי ניסה לנחש מה עומד בבסיס כל שאלה שהפנה אליו ב"כ הנאשם והשיב בהתאם. כך לדוגמא:

"ש. אתה כתבת את הדוח 20 דקות אחרי האירוע, אם היתה דחיפה שלך ואני מדבר על דחיפה חזיתית היית מציין את זה בדוח?

ת. זה לא דבר אבסולוטי. יכול להיות שדחפו אותי ולא הרגשתי. ומי שעמד בצד ראה את זה"

ובהמשך:

"ש. לפי תיאור הסיטואציה, אתה פשוט תפסת אותו בזרוע והובלת אותו. אני מבין שהוא לא השתולל.

ת. הכל יכול להיות. כל שוטר ירשום דוח פעולה בהתאם למה שראה ועשה. אבל כשמכל כיוון צועקים

עליך ומאיימים עליך לא הכל נקלט..."

וכן:

"ש. ...לא היו שוטרים נוספים.

ת. לא זכור לי.

ש. אם היו היית מציין זאת?

ת. יכול להיות שכן, יכול להיות שלא

...

ש. אבל אם היית לוקח חלק בעוד משהו ביוםם היית רושם את זה

ת. יכול גם להיות שלא חשבתי שזה משהו שצריך לרשום" (עמ' 24-25 לפרוט').

כפי שצוין לעיל, לוגסי העיד כי האירוע היה טראומטי עבורו והוא הרגיש כאילו תקפו אותו בביתו שלו. לא התרשמתי כי הדברים אותנטיים, אלא כי מדובר בהגזמה, אשר נועדה להסיט את תשומת הלב מהתנהגותו הלא נאותה של לוגסי, אשר ביקש להרחיק מהתחנה בגסות משפחה במצוקה, לעבר התנהגותו של הנאשם. לכן, בהיות העדות פתלתלה, מתחכמת ומוגזמת, אני קובעת כי היא אינה מהימנה.

י.אורן, אשר משרת 25 שנה במשטרת ישראל והעיד כי מימיו לא נתקל באירוע ברמה שכזאת, לא יכול היה להיזכר באותו אירוע, אף לא לאחר שקרא את דו"ח הפעולה שלו פעמים מספר. עובדה זו, לצד הסתירות שעלו בין עדותו ליתר העדויות (היה/לא היה מעורב במעצרו של הנאשם; נכנס/לא נכנס עם הנאשם לתחנה; היה/לא היה מעורב בכבילת הנאשם) הביאה אותי למסקנה כי עדותו אינה מהימנה.

י.חרף עדותו של אליאס באשר לחלקו המשמעותי באירוע כבילת הנאשם בתחנה, אף אחד מהשוטרים לא הזכיר אותו בעדותו ולא מצאתי בתיק מענה לשאלה מדוע. כיצד זה ייתכן ששוטר אשר נטל חלק כה משמעותי באירוע, סייע בהשתלטות על הנאשם ואזק אותו, לא נזכר ביתר העדויות? האם ביקשו השוטרים להגן על אליאס או להסתיר פעולה מפעולותיו? השאלה נותרת ללא מענה.

מכל המקובץ עולה כי לכל שוטר גרסה משלו לאירוע, גרסה שאינה מתיישבת עם יתר הגרסאות ולכן לא ניתן לאמץ את אחת הגרסאות או לקבוע על סמך העדויות ממצא עובדתי באשר להתרחשות האירועים. יכולתי לומר כי די בכך כדי לזכות את הנאשם מכלל העבירות שיוחסו לו, ברם מצאתי להתייחס בנפרד לעבירת האיומים.

5.2 האם הוכחה עבירת האיומים?

עמוד 15

בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על לוגסי בכך שצֶעֶק לעברו: "בן זונה, אתה זבל, אתה פה גבר בגלל שאתה בתחנה שלך אבל אם תגיע אלי הביתה לאור עקיבא, אני אקבור אותך שם... יש לך ילדים, אני אגלה איפה אתה גר ואגיע אליך הביתה ואזיין את אשתך והילדים".

הלכה היא כי המבחן לקביעה אם מדובר באיום הינו מבחן אובייקטיבי, כאשר בחינת תוכן הביטוי אינה מנותקת מהנסיבות שאפפו את אמירת הביטוי ומהאופן בו הוא נקלט. מקום שנקבע כי הדברים נשאו אופי של איום ויכולים היו לטעת מורא בליבו של אדם רגיל, אפילו לא היה באיום כדי להטיל מורא בליבו של המאויים, ניתן יהיה לבסס הרשעה (רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06)). מילים אחרות, יש לבחון את כלל הנסיבות הקשורות באיום כדי לקבוע אם אכן באיום עסקינן, או שמא במילים אחרות, אפילו פוגעות, שלא מגיעות כדי איום. מכאן, קיימת חשיבות רבה לתוכן הדברים ולמילים המדויקות שהשמיע הנאשם.

העדים הרלבנטיים להוכחת עבירת האיומים הם לוגסי, חיים ואורן, כמו גם הנאשם עצמו.

כאמור, **לוגסי** העיד כי תחילה הנאשם קילל אותו ואמר לו "אתה גבר רק בתחנה שלך, אם תגיע לאור עקיבא אני אזיין אותך", אולם הוא הבין כי מדובר במצב רגיש ולכן הבלג על הדברים. עם זאת, כאשר הנאשם אמר לו שיגיע אליו הביתה, יזיין את אשתו ויפגע בילדים, הוא לא היה מוכן להבליג והודיע לנאשם שהוא עצור (עמ' 22 לפרוט' בש' 17-21).

בהמשך עדותו, לאחר שזכרנו רוענן והוא התבקש לקרוא את הנוסח המדויק של הדברים, כפי שרשם אותם בדו"ח הפעולה, העיד לוגסי כי הנאשם אמר לו "בן זונה, אתה זבל, אתה פה גבר בגלל שאתה בתחנה שלך, אם תגיע אלי הביתה לאור עקיבא אני אקבור אותך שם" (עמ' 22 לפרוט' בש' 32 עד עמ' 23 בש' 2).

בחקירתו הנגדית לוגסי העיד כי ציטט בדו"ח את מה שהנאשם אמר לו, שכן אלה היו המילים שנחרטו לו בראש (עמ' 25 לפרוט' בש' 6-12).

נשאלת השאלה אם כן - כיצד זה דווקא המילים אשר היוו מבחינתו "חציית קו אדום" עליו לא יכול היה להבליג עוד, מילים אשר גרמו לו להרגיש כאילו הוא הותקף בביתו, לא מזכרות בדו"ח הפעולה, קרי, לא נחרטו בראשו, ונזכרו אך בעדותו בבית המשפט?!

זאת ועוד, כשלוגסי עומת עם העובדה כי חיים ואורן, אשר נכחו במקום, לא שמעו את הנאשם מאיים על בני ביתו, השיב: "מה שאני שמעתי. כולם מסכימים שהוא לא ברך אותי וכולם מסכימים שהייתה נימה של איום. בכל הדברים האלה יש נימת איום" (עמ' 26 לפרוט' בש' 1-4).

בהערת אגב יוער, כי בדו"ח המעצר ת/2, ציין לוגסי שיש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, כי הוא איים לשרוף את העובדת הסוציאלית. האמנם??? על כך נאמר "מה עניין שמיטה להר סיני?".

חיים כלל לא הזכיר בעדותו את המילה "איום" והעיד רק כי שמע קללות לא נעימות (עמ' 6 לפרוט' בש' 22). התובעת היא שהכניסה לפיו את המילה "איומים" ובמענה לשאלתה השיב כי הנאשם אמר "בן זונה, אתה באזור שלך, אתה לובש מדים, אם אתה הייתה באזור שלי הייתי מפורר אותך" (עמ' 7 לפרוט' בש' 3-5).

בחקירתו הנגדית העיד כי כשלוגסי אמר לנאשם שהוא עצור, הוא היה במרחק של כמטר וחצי ממנו (עמ' 8 לפרוט' בש' 13).

חיים לא הזכיר בעדותו איומים כלפי בני משפחתו של לוגסי. לא כלפי אשתו ולא כלפי ילדיו ונשאלת השאלה - כיצד, אם היה במרחק של מטר וחצי מלוגסי והנאשם, לא שמע את הדברים, אותם נטען כי הנאשם צעק לעבר לוגסי?

אורן העיד (תוך שהוא קורא מדו"ח הפעולה שלו) כי לאחר שהנאשם צעק שיזין אותם, הוא פנה ללוגסי ואמר לו "אתה גיבור בטריטוריה שלך, תגיע לאזור שלי, אני אחזור אותך. יש לך משפחה וילדים אני אגיע אליהם" (עמ' 14 לפרוט' בש' 18-23).

ארויו העיד כי כששמר על הנאשם לאחר שהיה כבר אזוק, הנאשם קילל, היה עצבני ואמר שהוא יגמור את הסיפור עם לוגסי כבר בחוץ (עמ' 28 בש' 16-24).

הנאשם עצמו, כבר בחקירתו במשטרה הודה שקילל את השוטרים ואמר ללוגסי מילים כגון "אקבור אותך בדרך שלי"; "אתה גבר במדים"; וכד'. לדבריו הוא אמר את הדברים מתוך סערת הרגשות בה היה נתון ובתגובה לכך שלוגסי אמר לו שהם יקברו אותו אם צריך. כן ציין הנאשם בחקירתו כי לאחר שראה את השוטרים דוחפים את אמו, פנה אל לוגסי ושאל אם הוא לא מתבייש להרים יד על אמא לילדים ואיך הוא היה מרגיש אם זה היה קורה במשפחה שלו.

לוגסי עצמו העיד כי תפס את אמו של הנאשם בידה והדף אותה ממנו (עמ' 22 לפרוט' בש' 26-27) ובכך יש משום חיזוק לגרסת הנאשם.

עדותו של הנאשם בבית המשפט אינה שונה באופן משמעותי מהגרסה אותה מסר בחקירתו ת/1 וב"כ המאשימה לא הצליחה לקעקע את אמינותו בחקירה הנגדית. יש לזכור כי עסקינן בנסיבות, בהן הנאשם הגיע לתחנה עם אמו ובני משפחה נוספים על רקע הוצאת אחיו הקטן מהבית. לנקודת הפתיחה הזו מצטרף סירובם של השוטרים לסייע למשפחה, וניסיונם להדוף את בני המשפחה פיזית ולהוציאם מהתחנה, ללא מתן מענה למצוקתם. על רקע התמונה האמורה יש לבחון את מילותיו של הנאשם.

הנאשם כאמור, מאשר כי אמר מילים כמו "אתה גבר במדים בטריטוריה שלך" והזכיר את משפחתו של לוגסי, אולם נותן לדברים פרשנות שאינה משוללת הגיון ומתיישבת עם כלל הנסיבות. הנאשם טוען שהזכיר את משפחתו של לוגסי לאחר שראה ששוטרים דוחפים את אמו ואין זה מופרך להניח כי בתגובה הוא אכן פנה אל לוגסי ושאל אותו מה הוא היה עושה

אם היו מתנהגים כך לאמו או לאשתו. הנאשם הסביר כי לא שיתף פעולה עם מח"ש מחמת פחדו מהשוטרים. לאור שהתרחש בתיק דנן, אני סבורה כי הסברו של הנאשם אינו משולל יסוד.

הנאשם אכן התנצל בחקירתו, אולם איני סבורה כי יש ללמוד מהתנצלותו כי הוא מודה באיומים המיוחסים לו בכתב האישום, כפי שמבקשת המאשימה ללמוד. ראשית, הנאשם הכחיש כי איים בפגיעה בלוגסי או בבני משפחתו. שנית, הנאשם הסביר כי אמר את שאמר מתוך סערת רגשות והוא מתנצל אם דבריו פגעו במישהו או פורשו באופן שהוא לא התכוון אליו. בסיום חקירתו הנאשם ציין כי הוא לא רוצה להסתבך עם המשטרה ודומה כי התנצלותו באה כדי למנוע אותה הסתבכות.

שלא כעדויות השוטרים, אני סבורה כי עדותו של הנאשם מהימנה. הנאשם לא הסתיר או צמצם את חלקו באירוע, הודה כי קילל את השוטרים וכי פנה אל לוגסי בנימה כעושה אשר יכולה היתה להתפרש כאיום. גרסתו של הנאשם היתה עקבית ובמהלך חקירתו הנגדית ב"כ המאשימה צעקה אליו והטיחה בו דברים בטון שיכול היה להתפרש מזלזל ברגעים מסוימים אולם, למרות זאת, הנאשם לא יצא מגדרו, לא התלהם ושמר על איפוק.

דומה כי אין חולק על כי הדין ודברים בין השוטרים לבין המשפחה לא התנהל על מי מנוחות, בלשון המעטה, בהתחשב בכך שברקע הוצאת אחד הילדים מבית המשפחה. לכן ברי כי הטונים היו גבוהים וכי לא נשמעו ברכות לא מן הצד האחד ולא מן הצד האחר. עם זאת, השאלה היא אם הנאשם אכן השמיע את המילים המיוחסות לו בכתב האישום, אם לאו.

לאור שפורט לעיל, נותר בי ספק אם הנאשם אכן אמר ללוגסי את המילים הנקובות בכתב האישום. עדותו של לוגסי, לאחר רענון זכרונו, אף היא אינה תומכת האמור בכתב האישום ולנאשם הסברים שאינם מופרכים באשר לפרשנות שנתנו השוטרים לדבריו. כי כך, אני סבורה כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח את עבירת האיומים מעבר לכל ספק סביר.

איני מתעלמת מהסתירות שעלו בעדויותיהן של עדות ההגנה. אמו של הנאשם מסרה בהודעתה כי השוטרים התנפלו על בנה אבל בנה התעקש והתנפל עליהם יותר. בעדותה בבית המשפט לא יכולה היתה להסביר את הדברים ותלתה תשובותיה בקשיי שפה. לכן לא מצאתי ליתן לעדותה משקל ניכר.

באשר לעדותה של הגב' שומינוב, התרשמתי כי זו היתה מוגזמת. כך למשל, הגב' שומינוב העידה כי כתוצאה מדחיפות השוטרים היא נפלה על הרצפה ושברה יד ורגל. במסמך הרפואי שהוגש כדי לתמוך עדותה (נ/3) מצוין כי אובחן אצלה שבר במרפק ימין (ללא שבר ברגל) וכי לדבריה השבר נגרם כתוצאה מנפילה בביתה. על רקע האמור אני סבורה כי אף עדותה של הגב' שומינוב אינה בעלת משקל.

אלא שלאור האמון שנתתי בגרסת הנאשם, אותה מצאתי כמתיישבת עם כלל נסיבות האירוע, אני סבורה כי אין בקביעות לגבי עדויות ההגנה כדי להחליש את גרסת הנאשם.

5.3 מחדלי חקירה

לצד הסתירות המהותיות בעדויות השוטרים וביניהן, הצביע ב"כ הנאשם על שני מחדלי חקירה אשר פגעו, לטענתו, בהגנת הנאשם. האחד - אי הבאת צילומי מצלמת האבטחה והעדר הסבר מניח את הדעת לכך. השני - אי חקירת כל העדים לאירוע.

נפסק לא אחת כי מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו. כידוע, נפקותם של מחדלי החקירה היא במישור הראייתי. עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכוי של נאשם. השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. ההכרעה בדבר נפקותם של המחדלים נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית שהונחה ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. כך, יש לבחון האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק ובספקות הספציפיים אותם מבקש הנאשם לעורר, מגיע משקלם של המחדלים לכדי יצירת ספק סביר (ראו לעניין זה ע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל** (6.9.16), על ההפניות שם).

באשר לצילום האירוע - בענייננו, אין חולק כי רחבת הניידות, בה נטען כי הנאשם איים על לוגסי והחל בהתנגדותו למעצר, צולמה במצלמות האבטחה של התחנה. רס"מ אורן ארזי (להלן: "**ארזי**"), אשר זומן כעד הגנה, אף צפה באותן מצלמות, אולם לאחר הצפייה והתיעוד שלה, לא ניתן היה להפיק את הצילום ולהעבירו לידי ב"כ הנאשם. בהליך שנוהל מכח סעיף 74 לחסד"פ, כמו גם בפניי, הודיעה המאשימה שאותו דיסק אינו בנמצא, שכן המחשב של התחנה, שהכיל את הסרטונים, פורמט (עמ' 53 לפרוט' בש' 14-15).

דומה כי לא יכול לקום חולק על חשיבותו של צילום האירוע בתיק דנן, בו לכל שוטר גרסה אחרת להשתלשלות האירועים. צילום האירוע יכול היה להראות בבירור איזו מן הגרסאות גרסת אמת היא ומי מהעדים אינו דובר אמת. כי כך, ברי ונהיר כי העדר צילום רחבת הניידות במועד הרלבנטי לכתב האישום פגע פגיעה ניכרת בהגנתו של הנאשם.

נותרנו אם כן, עם עדותו של ארזי, שהיה החוקר הראשי בתיק וצפה במצלמות. את שראו עיניו במצלמות תיעד ארזי במזכר (נ/2), ממנו עולה כי למעט אנשים שחולפים במקום מבלי שניתן לזהותם, הוא לא הבחין בשום דבר חריג. עדות זו תומכת בגרסת הנאשם, לפיה הוא לא איים על לוגסי ולא התנגד למעצר באופן שהקים את הצורך להובילו בכח לתחנה.

בעדותו בבית המשפט ארזי העיד כי "אם מישהו יוצא מהתחנה ויש דחיפות או משהו אז רואים את זה ברחבה. אבל אם זה קרה בדלת אז לא רואים. בית המשפט אומר לי שזה לא קרה בדלת, אז אם לא ראיתי שום דבר חריג אז זאת אומרת שלא היה שום דבר חריג" (עמ' 52 לפרוט' בש' 1-5), ברם ניכר היה כי הוא אינו חש בנוח עם היותו עד מטעם ההגנה וכי הוא ניסה לעשות כל שיכול היה כדי להפחית מעצמת או משמעות דבריו ולהתאימם לגרסת המאשימה. כך למשל,

העיד רס"מ ארזי כי רחבת הניידות מוארת, אך לא ניתן לראות בבירור, כך סיפר על עץ שמסתיר את הכניסה לתחנה (עץ אשר כלל לא נזכר במזכר נ/2) וכך שש להשיב לשאלת ב"כ המאשימה כי מראה של שוטרים שמלווים עצור לתחנה אינו מראה חריג, אלא מחזה של יום ביומו (עמ' 51 לפרוט' בש' 6-13; עמ' 52 בש' 1-3 ובש' 16-18).

דא עקא, שעדי המאשימה העידו כולם כי לא ב"הולכת" עצור לתחנה עסקין, אלא בהתנהגות פרועה מצד הנאשם, תוך "דיבור בידיים", דחיפות והשתוללות אשר הצריכה אחיזתו בידי וברגליו כדי להכניסו לתחנה. כאמור, ארזי לא הבחין בהתרחשות דומה ויש בכך כדי להחליש את גרסת המאשימה.

באשר לאי חקירת כל העדים לאירוע - ע.ת. מס' 2, רס"ל סולומון אגניו לא ידע להסביר מדוע לא נחקרו כל הנשים/אנשים שהיו בתחנה בעת האירוע. ארזי, החוקר הראשי בתיק, אף הוא לא יכול היה להסביר מדוע, פרט לאמו של הנאשם, לא נחקרו יתר הנשים שנטען שנכחו באירוע, ושיער שאולי זהותן לא הייתה ידועה או שלא הצליחו להגיע אליהן (עמ' 51 לפרוט' בש' 2-4).

יתרה מזאת, אליאס הזכיר שמו של שוטר בשם עידן כמי שסייע בכבילת הנאשם ברגליו, אלא שאותו עידן לא הובא כעד מטעם המאשימה. זה המקום להזכיר את ההלכה הנוהגת, לפיה הימנעות מהבאת עד רלוונטי יוצרת חזקה לפיה לו הובא העד לעדות הייתה עדותו מזיקה לצד שנמנע מהבאתו (ע"פ 437/82 **סולומון אבו נ' מדינת ישראל** (6.4.83) וכן ע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מדינת ישראל** (28.12.11)).

מחדלי החקירה האמורים מצטרפים לחסר הראייתי שהציגה המאשימה בתיק זה.

6. סוף דבר

בסקירה לעיל הצבענו על הסתירות המהותיות בעדויות השוטרים, סתירות אשר יורדות לשורש וליבת האירוע ומונעות קביעה עובדתית בשאלות האם הנאשם השתולל; כיצד הובל לתחנה; מה בדיוק אמר ללוגסי; מי אזק את הנאשם וכו'.

סתירות אלה, לצד נימוקים נוספים שפורטו לעיל, מובילות לקביעה כי עדויותיהם של השוטרים אינן מהימנות.

לצד הסתירות והעדר המהימנות, אני סבורה כי המאשימה חדלה, הן משלא חקרה את כל העדים לאירוע והן משלא דאגה כי תיעוד האירוע יישמר ויוצג בפני בית המשפט. מחדלים אלה פגעו בהגנת הנאשם.

לאור כל האמור, הריני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בנסיבות התיק דנן, אף לא מצאתי להרשיעו בעבירות שונות, כפי שביקשה ב"כ המאשימה.

עמוד 20

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, במעמד הצדדים